

Den store forsoningsdag
Wilhelm Busch - "Glimt af korset"

Den dag skaffes der eder soning til eders renselse; fra alle eders synder renses I for Herrens åsyn. - Præsten, som salves og indsættes til at gøre præstetjeneste i stedet for sin fader, skal skaffe soning.
[3. Mos. 16,30 og 32a.](#)

For 25 år siden begyndte jeg mit arbejde i et område, hvor fjendskabet mod kirken var stærkt. Når jeg gik på husbesøg, måtte jeg hver gang høre: "Vi trænger ikke til nogen præst!" Lige så stereotypt svarede jeg: "Helt rigtigt, I trænger ikke til nogen præst. Men I trænger til en Frelser".

Nu vil jeg spørge: "Er det sandt?" Ja! Sådan forholder det sig. Vist er det sandt!

Når vi først har indrømmet det, glæder vort hjerte sig over Det nye Testaments budskab om, at denne Frelser er kommet! Se, han hænger på korset! Over dette kors står der skrevet med ildskrift: "Den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort".

Men nu kommer vor fornuft med indvendinger: "På korset? Hvorfor er Frelseren på korset? Hvorfor i denne ejendommelige, så lidt ærefulde situation? "

Korsets hemmelighed skal vi aldrig rigtig kunne fatte. Men Bibelen, også Det gamle Testamente, giver os mange oplysninger om det. Derfor spørger vi nu:

HVAD SKER DER PÅ KORSET?

1. Den store forsoningsdag

Vor tekst fortæller om en herlig forordning blandt Israels folk. En gang om året samledes hele folket omkring helligdommen. Menneskene trængtes i templets forgård. Og rundt omkring stod alle de tusinder, som ikke kunne finde plads. Der blev helt stille, når ypperstepræsten slagtede det afgørende offer. Han samlede blodet i en skål. Og derefter gik han med dette blod gennem folkeskaren. Han trådte ind i Det hellige, hvor kun præsterne måtte gå ind. Det var skilt fra Det allerhelligste, hvor Gud boede, med et stort forhæng. Derind måtte end ikke præsterne gå.

Kun en gang om året - på den store forsoningsdag - gik ypperstepræsten ind bag forhængen og stænkede blodet for Gud.

Nå, det er jo ceremonier, som er sunket i glemsel for længe siden. I Bibelens beretning er der ord, som ser ud til at være usigeligt fremmede for det moderne menneske: "soning", "renses fra synder", "fred med Gud". De ord hører man jo ikke i radio, i biograf eller i en døgnmelodi. Og dog - der er noget underligt ved disse, umoderne ord. Om vi ikke er helt døde, taler de til os i dybet af vort hjerte. "Forsoning med Gud", "renselse fra synder", "fred med Gud" sådanne ord vækker noget til live i os. De vækker en længsel efter et helt andet liv. Hvordan er det nu med de ord? Jo, de rører ved vor samvittighed. "Forsoning med Gud" "renses fra synd" - "fred med Gud" - jo længere vi lytter til disse ord, des større bliver vor længsel: "Sådan en forsoningsdag skulle vi også have, da alt dette blev virkelighed i vor fattige, overfladiske og skyldbelastede liv".

Hvor er templet, hvor dette skænkes os? Findes det overhovedet? Svar: Ja! På Golgata! Jesu dødsøjeblik på korset er den store forsoningsdag for hele verden, for alle folk, alle racer, enhver stand, alle uddannelsesgrader - for dig og mig!

2. Ypperstepræsten

Reformationstidens fædre opdagede på ny, at Jesus Kristus er vor ypperstepræst. Og de vendte sig lidenskabeligt mod tanken om en offerpræst, fordi de satte alt deres håb til den eneste ypperstepræst - Jesus!

Det vil lønne sig at se nærmere på denne vor ypperstepræst. Lad det gammeltestamentlige ord føre

os: "Præsten, som salves og indsættes til at gøre præstetjeneste, skal skaffe soning". Ikke hvilket som helst menneske kunne skaffe fuld forsoning med Gud, men kun den præst, som Gud havde udset og salvet til det. Nu har Gud salvet sin enbårne Søn til ypperstepræst for os alle. Allerede i [Salme 110](#) siger han til ham: "*Du er præst evindeligt!*"

Eller tænk på den herlige begivenhed ved Jordan. Her stod den store bodsprædikant Johannes Døberen, og mange mennesker kom til ham og bekendte deres synder. Den ene efter den anden gik frem og bar sin skyld til floden. Så kom Jesus. Hvad ville han? Han havde jo ingen synd. Han var den eneste rene. Jo - han bar vor synd til Jordan. Og når han gjorde det og dermed handlede som en ret ypperstepræst, lod en røst fra den evige verden: "*Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag*".

Se, da salvede Gud Jesus til ypperstepræst. Og da den store forsoningsdag brød frem - den første langfredag - var denne ypperstepræst rede til at ofre forsoningsofret. Hvad skulle han ofre for at sone menneskenes umættelige skyld? Han ofrede det bedste og mest værdifulde offer: sig selv.

Skulle en så uhørt offertjeneste ikke gælde for alle? Da soldaterne spigrede Herren Jesus fast til korset, forstod de ikke, hvad de gjorde. Derfor bad Jesus jo for dem: "Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør". Men vi ved det. Med store bogstaver står der over Jesu kors ordet i vor tekst: "Denne dag skaffes der eder soning".

3. Spørgsmålet til os

Vi spurgte i begyndelsen: Hvad sker der på korset? Af dette nøgterne spørgsmål må der følge et personligt: "Sker der noget for mig?"

Apostelen Paulus har [2. Kor. 5](#) taget vor tekst op og sagt: "*Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv ... og gav os forligelsens tjeneste*". Og så fortsætter han indtrængende: "*Vi beder på Kristi vegne: Lad jer forlige med Gud!*" Forstår vi det? De fremmede, men dog så gribende ord "forsoning med Gud", "renses fra synder", "fred med Gud" bliver virkeliggjort på Jesu kors. Og nu må denne virkelighed ind i vore liv. Ja, vi må - efter Golgata - være mennesker, som har fred med Gud, som er forsonede og rensede fra vore synder. Tag imod det.

For længe siden var jeg indbudt til at besøge nogle gode venner. Men i hverdagens jag glemte jeg indbydelsen. Senere fortalte disse venner mig, at de lod en stol stå tom til mig hele aftenen. Under Jesu kors er der en tom plads. Skal den blive ved at være tom?

(Fra "Glimt af Korset" af Wilhelm Busch - Dansk Luthersk Forlag 1972 - Shafan 27-03-12)